

[Gert Petersen.]

Hvis man siger, at det her er overbudspolitik, så beklager jeg det meget. Det betyder, man i den grad er blevet sporet ind på at tænke i indkomstpolitiske baner med krav om mere eller mindre lønstop. Må jeg minde om, at i 1937 vedtog et flertal i dette folketing, bestående af socialdemokratiet og det radikale venstre, en lov om nedsættelse af pensionsalderen fra 65 til 60 år og en lov om forbud mod overarbejde. Mere yderliggående er f. eks. disse krav altså ikke. De energipolitiske investeringer skal foretages. Alle taler om det, men det skal bare ikke ske nu, for vi skal jo have a-kraftværker, selv om de ganske vist ikke giver megen beskæftigelse. Miljøforbedringerne skal også foretages, men igen bare ikke nu, og man vil også hellere uddele tilskud til erhvervslivet i flæng i stedet for at målrette tilskuddene.

De forslag, jeg har stillet op her, er ikke overbudspolitik. Det er en realistisk politik, som reelt vil nedbringe arbejdsløsheden. Hvis regering og folketingsflertal gik i gang med sådanne skridt, ville der desuden være skabt et sundt klima for de kommende overenskomstforhandlinger. Men når man nøjes med nogle smålapper og i øvrigt sætter sin lid til en spændetroje, der hedder indkomstpolitik med trusler om overenskomstindgreb, så kan man ikke vente andet, end at lønmodtagerne går til modangreb og stiller maksimale fordringer. Det gør de klogt i. Ansvar for uroen vil hvile på dette folketingsflertal, ligesom ansvar for den fortsat katastrofale arbejdsløshed gør det. Arbejdsløsheden er menneskeværk. Den kan nedbringes radikalt, hvis menneskene vil midlerne. Spørgsmålet er, om dette folketing vil det.

Ninn-Hansen (KF):

Hensigten med denne forespørgsel er jo ganske klar. Den er et led i et af de talrige opgør imellem venstrepartierne, som vi så ofte har overværet her i salen. Og selv om hr. Knud Jespersen sin vane tro inviterer alle til at deltage i ethvert slagsmål, han indleder, så må jeg afslå den elskværdige invitation. De herrer må selv ordne deres interne spektakler, og hvis statsministeren fortsat kan sørge for, at hans partis venstrefløj holdes i dæmpet belysning, så har stats-

ministeren vel også selv gode muligheder for at klare den del af opgaven.

Jeg kan heller ikke stemme for det dagsordensforslag, som hr. Knud Jespersen har fremsat, og skal i øvrigt undlade at beskæftige mig med de synspunkter, ordføreren for forespørgerne er fremkommet med. Kommunerne repræsenterer en ganske anden samfundsform end den, vi står for, og derfor er deres metoder og løsninger udtryk for det modsatte af det, det konservative folkeparti bestræber sig for at få gennemført. Der er altså et svælg så uoverstigeligt, at enhver debat må forekomme umulig.

Derimod vil jeg gerne knytte nogle bemærkninger til statsministerens redegørelse. Jeg håber, at disse bemærkninger kan medvirke til, at vi får besvaret nogle af de spørgsmål, der ikke blev besvaret i første omgang. Arbejdsløshedsproblemet er så alvorligt, at det fortjener en saglig debat.

Da regeringen tiltrådte for 16 måneder siden, var statsministeren og arbejdsministeren optimistiske. Gennem regeringens indsats skulle beskæftigelsen hurtigt forbedres. Sådant er det ikke gået. Arbejdsløsheden er stor, og den truer med at blive langvarig, måske endda permanent.

Selv om jeg tilhører et oppositionsparti, vil jeg ikke komme til den slutning, at regeringen altså har været passiv over for det problem, der her er tale om. Det ville være forkert at hævde noget sådant. Regeringen har på mange måder lovgivningsmæssigt prøvet på at få opfyldt det, man lovede. Det er altså bare ikke lykkedes.

Jeg har navnlig hæftet mig ved to store politiske handlinger, som regeringen har sat sig i spidsen for at få gennemført i disse 16 måneder. Det er to politiske handlinger, begge i 1975, den ene i marts, den anden i september. I marts måned 1975 gennemførtes en lovgivning om arbejdsforholdene, og denne lovgivning fik væsentlig betydning for stabiliteten på arbejdsmarkedet, for økonomien og dermed for konkurrenceevnen. I september måned aftalte 5 partier en, sagde man, 3-årig økonomisk politik, hvis hensigt var, at man skulle opnå det samme.

Den første begivenhed, altså marts 1975, blev i det væsentlige en økonomisk succes. Man kan have indvendinger imod dele af de forslag, der dengang blev gennemført, men